

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-1654

20.05.2016

Голові Державної міграційної
служби України

СОКОЛЮКУ М.Ю.

Шановний Максиме Юрійовичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Луценка І. В., оголошений на засіданні Верховної Ради України 20 травня 2016 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Верховній Раді України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додаток: депутатський запит на 8 арк. у 1 прим.

З повагою

А. ПАРУБІЙ

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

№10/1/1014

від "12" травня 2016 р.

Голові Державної міграційної
служби України
Соколюку М.Ю.

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

Щодо систематичного порушення законності та
невиконання судових рішень Державною
міграційною службою України

Шановний Максиме Юрійовичу!

Я неодноразово звертався до голови Державної міграційної служби України в порядку ст.16 Закону України «Про статус народного депутата України» з приводу зловживань з боку службових осіб Головного управління Державної міграційної служби України в м. Києві, у зв'язку з невиконанням судових рішень, неефективного та несвоєчасного розгляду заяви українця за походженням _____ року народження щодо визнання його біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту в Україні (справа № _____).

прибув на територію України в квітні 2014 року, рятуючись від незаконного переслідування з боку ФСБ РФ,

пов'язаного з активним громадським виразом моєї громадянської позиції проти чинної влади в РФ, беззаконня і злочинами проти прав людини, участю в мітингах і оприлюдненням фактів прямої участі органів влади і ФСБ в корупції і тортурах людей.

У квітні 2014 року звернувся до Державної міграційної служби України із заявою про визнання його біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту та представив необхідний і достатній комплект вивезених з РФ документів, які підтверджують, що його протягом 2-х років активно переслідували і гнобили в РФ, рейдерським чином захопили приватне майно, чинили психологічний тиск на нього і на членів сім'ю.

За результатами розгляду зазначеної заяви та проведених співбесід, 12 серпня 2014 року працівником Головного управління Державної міграційної служби України в м. Києві підготовлено висновок із рекомендацією відмовити іноземцю у визнанні його біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, на підставі якого рішенням Державної міграційної служби України від 03 листопада 2014 року №57314 відмовлено у визнанні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

Згідно постанови Окружного адміністративного суду м. Києва від 18 грудня 2014 року у справі №826/18151/14 визнано неправомірним та скасовано рішення Державної міграційної служби України №57314 від 03 листопада 2014 року про відмову у визнанні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

Ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду України від 09 квітня 2015 року постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 18.12.2014 року залишено без змін.

Згідно зі статтею 14 Загальної декларації прав людини кожна людина має право шукати притулку від переслідувань в інших країнах.

Відповідно до пункту 1 частини 1 статті 1 Закону №3671VI біженець особа, яка не є громадянином України і внаслідок обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань перебуває за межами країни своєї громадянської належності та не може користуватися захистом цієї країни або не бажає користуватися цим захистом внаслідок таких побоювань, або, не маючи громадянства (підданства) і перебуваючи за межами країни свого попереднього постійного проживання, не може чи не бажає повернутися до неї внаслідок зазначених побоювань.

Виходячи зі змісту Конвенції про статус біженців 1951 року та названої правової норми, поняття «біженець» включає чотири основні підстави, за

наявності яких, особі може бути наданий статус біженця. До таких підстав відносяться: знаходження особи за межами країни своєї національної належності або якщо особа не має визначеного громадянства за межами країни свого попереднього місця проживання; неможливість або побоювання користуватись захистом країни походження; наявність цілком обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань; побоювання стати жертвою переслідувань повинно бути пов'язано з причинами, які вказані в Конвенції про статус біженців 1951 року, а саме расова належність, релігія, національність (громадянство), належність до певної соціальної групи, політичні погляди.

Згідно із визначенням, наведеним в пункті 13 частини 1 статті 1 Закону №3671VI особа, яка потребує додаткового захисту це особа, яка не є біженцем відповідно до Конвенції про статус біженців 1951 року і Протоколу щодо статусу біженців 1967 року та цього Закону, але потребує захисту, оскільки така особа змушена була прибути в Україну або залишитися в Україні внаслідок загрози її життю, безпеці чи свободі в країні походження через побоювання застосування щодо неї смертної кари або виконання вироку про

смертну кару чи тортур, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання або загальнопоширеного насильства в ситуаціях міжнародного або внутрішнього збройного конфлікту чи систематичного порушення прав людини не може чи не бажає повернутися до такої країни внаслідок зазначених побоювань.

Статтею 9 Закону №3671VI визначено порядок розгляду заяви після прийняття рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

Так, зокрема, розгляд заяви про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, протягом двох місяців з дня прийняття рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту. Строк розгляду може бути продовжено уповноваженою посадовою особою центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, за вмотивованим поданням працівника, який розглядає заяву, але не більш як до трьох місяців.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, спільно з органами Служби безпеки України проводить перевірку обставин, за наявності яких заявника не може бути визнано біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, відповідно до абзаців другого четвертого частини першої статті 6 цього Закону (частина 6 статті 9 Закону №3671VI).

Відповідно до Позиції УВКБ ООН «Про обов'язки та стандарти доказів у біженців» 1998 року факти в підтвердження заяв біженців визначаються шляхом надання підтвердження або доказів викладеного. Докази можуть бути як усні, так і документальні. Загальними правовими принципами доказового права, обов'язок доказу покладається на особу, яка висловлює це твердження.

Таким чином, у заяві про надання статусу біженця заявник повинен довести достовірність своїх тверджень і точність фактів, на яких ґрунтується його заява.

Згідно з пункту 5 статті 4 Директиви Ради Європейського Союзу «Щодо мінімальних стандартів для кваліфікації громадян третіх країн та осіб без громадянства як біженців або як осіб, що потребують міжнародного захисту за іншими причинами, а також суті захисту, що надається» від 27 квітня 2004 року № 8043/04 заяви є обґрунтованими, якщо виконуються такі умови: заявник зробив реальну спробу обґрунтувати свою заяву; усі важливі факти, що були в його розпорядженні, були надані, і було задовільне пояснення відносно будь-якої відсутності інших важливих фактів; твердження заявника є зрозумілими та правдоподібними і не протирічать конкретній та загальній інформації за його справою; заявник подав свою заяву про міжнародний захист як можливо раніше, якщо заявник не зможе довести відсутність поважної причини для подання такої заяви; встановлено, що в цілому заявник заслуговує довіри.

Як вбачається з висновку Головного управління Державної міграційної служби України в м. Києві, приводом виїзду з країни постійного проживання зазначає його переслідування представниками Федеральної служби безпеки Російської Федерації через активну громадянську позицію та у зв'язку з відмовою співпрацювати з ними шляхом звільнення з роботи «неруських», які працювали на підприємстві, яким керував заявник.

На підтвердження факту такого переслідування надав копії постанов про порушення кримінальних справ відносно нього, а також копії роздруківок з мережі інтернет щодо участі позивача у акціях протесту політичного спрямування.

Відповідно до підпункту «г» пункту 5.1 розділу V Правил розгляду заяв та оформлення документів, необхідних для вирішення питання про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, втрату і позбавлення

статусу біженця та додаткового захисту і скасування рішення про визнання особи біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, затверджених наказом Міністерства внутрішніх справ України від 07.09.2011р. № 649, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 05.10.2011р. за № 1146/19884 (далі по тексту Правила №649) у разі виникнення сумнівів щодо достовірності інформації, поданої заявником, необхідності у встановленні справжності і дійсності поданих ним документів в установленому порядку уповноважена посадова особа органу міграційної служби (особа, яка веде справу) звертається із відповідними запитами до органів Служби безпеки України, інших органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян, які можуть сприяти встановленню справжності фактів стосовно особи, заява якої розглядається.

Свій вибір еміграції в Україну зробив свідомо, так як події Революції Гідності дали надію, що права людини є основою суспільства і що Україна країна, де влада повернулася з рук злочинців народу. Крім того, є етнічним українцем і суспільно корисним фахівцем.

Однак, в порушення процесуальних норм, Головне управління ДМС в місті Києві і Державна міграційна служба України порушують встановлені терміни виконання рішення суду. Замість відведених Законом 5-ти місяців справа розглядається вже 28 місяців, тобто ДМС ігнорує рішення суду.

Така ситуація та зловживання з боку Державної міграційної служби України порушує права як людини, а саме,

1. Право на життя. Право на захищеність від тортур або жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покаранню.
2. Право на вибір місця проживання і свободу пересування.
3. Право на працю, відпочинок і вільний проведення часу.
4. Право на соціальне забезпечення.

Відповідно до ч.5 ст.17 Закону України «Про статус народного депутата України», народний депутат як представник державної влади у разі порушення прав, свобод і інтересів людини та громадянина, що охороняються законом, та інших порушень законності має право звертатися з вимогою до відповідних органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, керівників підприємств, установ та організацій припинити такі порушення. Посадові особи органів державної влади, органів місцевого самоврядування, керівники підприємств, установ та організацій, а також працівники правоохоронних органів, до яких звернуто вимогу народного депутата про припинення порушення законності, зобов'язані негайно вжити заходів щодо усунення порушення, а за необхідності - притягнути винних до відповідальності з наступним інформуванням про це народного депутата.

За невиконання законних вимог народного депутата України встановлена кримінальна відповідальність, передбачена ч.1 ст.351 КК України.

Враховуючи зазначене, керуючись ст. 15 Закону України «Про статус народного депутата України»,

вимагаю:

1. Негайно виконати всі судові рішення, постановлені за позовами до Державної міграційної служби України, що вступили в законну силу. У випадку, коли судові рішення виконати неможливо з об'єктивних причин (наприклад – відсутність документів через зловживання службовим становищем з боку співробітників Головного управління ДМС України в м. Києві), провести по кожному такому випадку службову перевірку, матеріали якої направити в Генеральну прокуратуру України для внесення в Єдиний реєстр досудових розслідувань і відкриття кримінального провадження.

2. Призначити службову перевірку за кожним фактом постановлення судового рішення, що вступило в законну силу, де б констатувалось протиправність рішень, дій або бездіяльності Державної міграційної служби України. Осіб, винних у прийнятті рішень, вчиненні дій або бездіяльності, визнаних судом протиправними, притягнути до дисциплінарної відповідальності.

3. Забезпечити негайне виконання Державною міграційною службою України постанови Окружного адміністративного суду м. Києва від 18.12.2014 р. та ухвали Київського апеляційного адміністративного суду України від 09 квітня 2015 року та надати у найкоротші терміни статус біженця.

З повагою,
народний депутат України

І.В. Луценко
(посв. №211)